

ИСКРИТКА

ГУМОР САТИРА · КАРИКАТУРА.

ПОХІД НА КОВЧЕГ НОЯ

КОСМІЧНА ПОЕЗІЯ

ПОЕТИ НАРІКАЮТЬ «ЯКУЖУЗЯТИ ТЕМУ?»
ПРО ВСЕ УЖЕ ПИСАЛИ СТАРІ Й НОВІ ПОЕТИ.
І МУЗА ПОСІРІЛА БЕЗ ШМІНКИ І БЕЗ КРЕМУ, —
ЛИШИЛИСЬ РИШТУВАННЯ: ВЕРЛІБРИ І СОНЕТИ.

ПАТРІОТИЧНІ ВІРШІ? НЕ ДУЖЕ ЛЕГКА СПРАВА!
ЯКУЖ ТО ПІДБРАТИ ВЕЛИЧНЮ Й СИЛЬНУ ФРАЗУ,
ЩОБ МАНІЛА, НЕНАЧЕ ХВОСТОМ РАЙДУЖНИМ
І ЩОБ У ПОЧУВАННЯ ДАВАЛА БІЛЬШЕ ГАЗУ? ПАВА,

БО КРИТИКИ, ЗВИЧАЙНО, КОРОТКУ МАЮТЬ МОВУ,
І, СКРИВИВШИСЬ, ГУКАЮТЬ: «ЦЕ ЗВУК СТАРОЇ БЛЯХИ!
ПИШТЕ ТАК, ЯК ЛЬОРКА, ДЕ КРОВ'Ю ДИШЕ СЛОВО,
ДЕ ЧУТИ КАСТАНЬЕТИ І ВИДНО БЛИСК НАВАХИ.»

НУ ЩОЖ, ПИШІТЬ, ПОЕТИ, ПАПЕРУ В НАС БАГАТО,
ЛОВІТЬ У ПЛЯЩІ МУЗУ, ЩО ПЛАВАЄ В ЧОРНИЛІ,
І СКЛИКУЙТЕ ВСІ РИМИ НА РИМУВАННЯ СВЯТО,
А ТЕМИ — ПІД НОГАМИ, А У ПОВІТРІ — СТИЛІ.

ГЕТЬ ПАТЕТИЧНІ ФРАЗИ! ПИШІТЬ ПРО ТЕ, ЩО
ПРО ТЕ, ЯК СХОДИТЬ МІСЯЦЬ, ЯК ПАХНЕ СВІЖЕ
І В М'ЯВКОТІ КОТИЦІ ВІДШУКУЙТЕ КОСМІЧНЕ,
А В КРАПЛІ ПІСЛЯ БУРІ — КОСМІЧНУ УКРАЇНУ. ВІЧНЕ,
СІНО,

І СЛАВА ЗАСМІЄТЬСЯ ДО ВАС НА КУТНІ ЗУБИ
(ВИ Ж ТУЖИТЕ ДО НЕЇ, ПІТИ І ПОЕТИ).
ОСЬ ЧУТИ, ЯК ГРИМЛЯТЬ ВЖЕ ПРО ВАС КОСМІЧНІ
ЩО КРИТИКИ В НИХ ДУЮТЬ, ЗРОБИВШИ ЇХ З ГАЗЕТИ. ТРУБИ,

А ТЕ, ЩО РВАЛО СЕРЦЕ, ЩО ПІНИЛОСЬ, ЯК МОРЕ,
ЦЕ ЗВУК СТАРОЇ БЛЯХИ — (ЛИШІТЬ В СПОКОЇ
НЕХАЙ ЖИВЕ НАШ ЛЬОРКА, НЕХАЙ ТОРЕ-
АДОРИ!... — БЛЯХУ!)
А ТИМ, ХТО СТАНУТЬ ПРОТИ — МІХ-МАХ У БІК
НАВАХУ!
Бабай

Авгсбург: З'їзд Центрального Представництва Української Еміграції відбувся без ніяких несподіванок, так, як був запланований. Українські газети подали про нього вичерпні ділові звіти, «Неділя» — міркування власних кореспондентів і коментарі до позакулісових розмов. При кінці З'їзду відправлено панахиду по Діллінгені.

Лондон: В Кремлі відбувся маскарадний бал, на якому Сталін

скинув з себе маску Молотова, а натягнув маску Вишинського.

Београд: Тіто зажадав у Москві через свого представника, щоб йому звернули всі його портрети. Зі свого боку він зобов'язався відіслати всі портрети Сталіна.

ДРУЖНІ ШАРЖІ

В. Блавацький

Кубасом не став, бідака,
(Ох, ти ж, музо, препогана!)
То ж в комісії, сарака,
Може не смертельним стане.

Яр Славутич

Знали Шіллера ми й Гете,
Двох мислителів німецьких,
Третій виринув у гетті,
Яр Славутич — молодецький.

Іван Багряний

Був пророком, тигроловом,
Драматургом, ердепістом,
А тепер, простіть за слово,
Став у Гарміші міністром.

СОВЕТСЬКА ГОСПОДАРКА

До Чехо-Словаччини приїхала господарська делегація з Англії, щоб ознайомитися з господарськими досягненнями «народної демократії». Делегати оглядають ново-збудований цегельний завод. Делегат почав розмову із одним із робітників заводу:

— Маєте гарну цегельню. Добре працює, що?

— Так, але, що нам з цього.

— Маєте цеглу.

— Маємо, але її вивозимо на Угорщину.

— Але за це щось дістаєте.

— Ясна річ, товщі.

— Отже добре торгуєте.

— Так, тільки ми того товщу не маємо, бо вивозимо його до СССР.

— Але за те щось дістаєте?

— Так, збіжжя.

— Виходить, чейже щось маєте.

— Ні, бо збіжжя вивозимо до Румунії взаїну за нафту.

— Отже, маєте нафту.

— Ні, нафту вивозимо до Польщі.

— Це добре. А що за нафту дістаєте?

— Вугілля.

— Це також добре.

— Та добре, бо воно нам потрібне до цегельні.

НЕМА НЕБЕЗПЕКИ

Один батько, бажаючи висловити свою подяку молодому чоловікові за врятування життя його дочці, сказав:

— Коли ви рятували мою дочку, ви певно не думали про небезпеку, яка вам загрожувала...

— Чоловік відповів:

— Мені не загрожувала жодна небезпека, я добрий плавак, а по друге — я вже жонатий.

ДО КОГО ВІН ГОВОРИТЬ

Під час одного засідання ОН, коли промовляв Вишинський сталося технічне пошкодження, яке вніможливило передачу передачу промови англійською і французькою мовами.

Предсідник звернувся до Вишинського з проханням, щоб він перервав свою промову до часу, доки не зремонтують пошкоджених апаратів.

На це Вишинський заявив:

— Не погоджуюся!

— Але ж більшість делегатів не розуміє вас, — з'ясував йому предсідник.

— Це мене не обходить, — відповів Вишинський.

На це один з делегатів заважив:

— Пан Вишинський має рацію, чейже він говорить не до нас.

ЯК ОБХОДИТИСЯ З ХАРЧОВИМИ ПРОДУКТАМИ?

Куди ви сьогодні не підете, куди не ступите, звідусіль чуєте тільки нарікання: Біда... ой, біда. Немає як жити! — і т. д. Але річ засаднича не в тому, що криза, а в тому, що люди не вмюють як слід використовувати тих засобів, що їх мають, щоб улегшити собі життя. На це треба мати відповідні відомості про речі і знати, як їх пристосовувати. Ось, напр., люди дуже мало знають про харчові продукти, як з ними обходитися та як їх вживати. Для прикладу подамо тут деякі вказівки в цій матерії.

Масло. Його можна вживати не тільки для кухні і до хліба, але також до смавання рук, передусім тих людей, які з нами дуже шорсткі. Маслом можна підмазувати також двері різних урядів, щоб дуже не скрипіли, коли ми входимо в наших справах, ним можна намазувати також різні колеса і коліщатка всяких бюрократичних машин і т. д. Це все дуже важливе, бо воно запобігає непотрібним скреготам, зменшує тертя і улегшує нам життя, по думці добре знаної засади, що „хто смаує, той їде” і тоді йому все „їде як по маслі”.

Щоправда, при цьому треба вважати, щоб не мати „масла на голові”, бо тоді воно топиться і „захляпує очі”. Але коли така мала необережність комусь трапиться, то цим не треба хвилюватися, навіть тоді, коли ваш ворог почне про це надто голосно говорити. В тому випадку вистане на нього грізно подивитися і сказати: „Ану, здійми ти свою шапку!” Коли ж він, однак, цього не боїться і далі дуже широко відкриває уста, то тоді вистане кинути йому туди пару грамів і він також замовкне.

Сало, солонина, або шпірка. Німці того не зрозуміють, хіба, що скажете їм: „Шпек!” Тоді зразу поймуть, про що ми властиво говоримо: Пристосування майже таке саме, як і масла, в залежності хіба від смаку і піднебіння поодиноких людей. В сполуді зі спиртом, навіть самогонним, сало на кожний майже людський організм має прямо чудовий вплив і ви зразу можете бачити позитивні наслідки.

Яйця. Мають також велике пристосування, хоч дещо відмінне від попередніх продуктів. Вони вимагають великої уваги, спеціально з боку молодих господарок, бо хоч самі собою дуже делікатні (не даром кажуть: „обходитися делікатно, як з яйцем!”), то однак, варити їх, напр., на м'яко дуже трудно і часом навіть після одногодинного варення вони залишаються і далі твердими. Крім того з ними треба еражати, з уваги на їхню непев-

ність, бо ніколи не можна знати, чи вони не гнилі. З тих причин на подарки вони не надаються, бо їх можна складати і при нагоді обкидати ними свого політичного противника, або розігнати якийсь віче, розбивши їх на залі, замість відомих штучних „смердючок”.

Цукор. Має велику відживну вартість, байдуже в якому він вигляді. Спеціально люблять його жінки, переважно у формі цукерків, що їх модерні кавалери вживають як „любистка”, щоб здобути собі прихильність панянок. Щоправда, жінки різних народів, в залежності від раси, дають перевагу різним родам солодошів, нпр., німкені люблять цукор в шоколяді, від чого вони, однак, дуже скоро тратять „лінію” і прибувають на вазі.

Мука. Це підстава нашого харчування. Її мелють в млинах, раніше мололи у вітряках, яких, щоправда, сьогодні вже для мелення не вживають, однак деякі народи втримують їх і далі, по традиції, щоб їхні народні Дон Кіхоти мали з чим боротися.

Мука, залежно від способу і вмільости мелення, може бути гірша і ліпша. Млин меле муку на „разівку”, або він її питлює. Часом, щоправда, „питлюють” також жінки язиками, але це вже не муку, а що інше. Муки вживають майже до всіх страв. В нас з неї — залежно від обставей — або варять вареники і печуть пироги, або варять пироги, а вареників загалом не знають. Таке різне харчування в різних областях має некорисний вплив на населення нашої країни і цю справу треба вже раз полагодити.

Вкінці з муки печуть також хліб. Щоправда, не з кожної муки може

бути хліб, як ми про це вже не раз самі переконалися і мусіли ствердити, що „з цієї муки хліба не буде! Треба кращої!”

Юр

ЕМІГРАЦІЯ

Роз'їдуться у трястя
(Звичайно, що діписти),
Шукати (ніби) щастя
І врешті твердо сісти.

Продуть океани
(Прощай стара Європо!)
І кожний радий стане,
Що вискочив з окропу.

Посипляться (о, мріє!)
Доляри щедрим колом, —
(Та кожний добре впріє,
Як в липні над росолом).

Але біда не в тому,
Бо пріли вже доволі...
Коби отак додому,
То пріли б навіть голі.

І їдуть всі у трястя
(А туга серце крає),
Бо є десь, кажуть, щастя,
А де — то лихо знає!

Бабай

ФЛЕГМАТИЧНИЙ ТАБОРЯНИН

Підчас цьогорічного урагану жінка одного діписта не могла від жаху замкнути очей цілу ніч. А її флегматичний чоловік спав, як забитий.

Нарешті жінка добудилась його, — послухай, чоловіче, таж будинок трястеться, нас от — от знесе буря....

— А що таке? — бурнув чоловік, — чей же дім все одно не наш.

УКРАЇНСЬКИЙ ЕМІГРАЦІЙНИЙ ХОР

КОМУНІСТИЧНИЙ БАЛЬОН ІТАЛІ, ТОЛІЯТТІ, ЗНОВУ НАДУВАЄТЬСЯ

ВЕСНЯНА МЕЛОДІЯ

— Весна здавен моя кохана,
Я — її лицар-трубадур...

Так, так, все це гарно виглядає в поезії, мої панове. Забруньчать дерева, зазеленіє травичка, дні стануть довші, пташечки заспівають у гаю, зарожевіють гори... Знаємо цю весняну мелодію. „Днів весни, юних днів не забудь, не забудь...”

Бувало, давніше, в такий ось весняний вечір — але, ох, серце, краше мовчи... Панянка, квіт могого надхнення, вже в своєму садку, де цвітуть троянди. А я, з тремтінням душі, чекаю її, проходжуючись під її будинком...

Довкруги — бузки цвितуть. Аромат, розкіш... Нарешті вона виходить й ми йдемо з нею, як то кажуть, в синю далечинь... Міський парк, затишок, лавочка, смагдадове сйво місячної ночі...

О, весняна noche! Скільки пахощів, скільки тихих, найтихіших зітхань криєш ти, захиснице закоханих?...

О, весняна noche! Чи зумієш розповісти про те, як я, ще не смілий тоді юнак, шепотів її слова кохання й чекав, затаюючи віддих, хмільний від щастя, коли з її розхилених уст ледви-ледви чутно забренить відповідь:

— Люблю тебе...

Палко схоплюю її в мої дужі обійми. Притискаю до грудей. Уста мої п'яніють поцілунками...

Місяць плив за хмарками, лящали в гаю соловейки, шелестіла листва...

А тоді...

Ні, друзі, не можу... не маю сил розповісти вам далі...

Поезію юних літ любіть, делійте шепіт весни — коли зітхала

жагуча ніч, коли забували ви про все на світі, захмелілі пахощами дівочої сукні, що так чарівливо, мов соромливий серпанок, огортала божественні форми...

— Весна здавен моя кохана,
Я — її лицар-трубадур...

— Ти б пішов по вечерю до кухні, старий ледарю! Знов будеш стояти в черзі три години, ти, пізний Іване!... Всі завжди своєчасно приходять, а ти тільки вилігуєшся, мов той ведмідь у барлозі.

— Люба, ти пам'ятаєш, адже тоді був такий самий вечір!.. Весняний, золотий...

— Дай мені спокій з твоєю базіканиною... Весняний, бачиш його!.. Ти подумав би краще, що от у твоєї жінки ні сукні ні панчіх нема... Весняний! Черевики ще з перед реформи доношую... Інші якось дають собі раду, а він знай, тільки мрі-і-і-є... Поет, бачиш, найшовся!.. Тичина!.. Весняний, багрянний... Хоч би загандлював щонебудь... Але де там — така оферма... Та ти й десять фенігів не вмієш заробити...

— Люба, ти пам'ятаєш...

— Що там пам'ятаєш?.. Так, я пам'ятаю... Був у мене один, що залицявся до мене... Це була б партія... Власну різницьку крамницю мав... Ото був би паскар сьогодні... Але ж де там, я тоді про по-е-тів мріяла... Маю тепер... Навіть дурного афідавіту до Канади не може вистаратися... Всі їдуть, а я з ним сиджу... І досиджусь...

— Люба, та ж ми до Австралії поїдемо...

— Так, там, де перець не росте — до Австралії або до іншої Венецуелі... Щоб мене там якісь папуаси або негри вкрали... Але, бігме, краще вже чорний папуас ніж такий от голодренець... мрійник, по-е-е-ет!.. Маєш його...

Того мені було вже забагато. Я вистрибнув із свого іровського ліжка, яке вона називає „ведмежим барлогом”.

— Жінко! Ти профануєш мої святі почування! Жінко — яка ти марна, прозаїчна істота... Я погорджую тобою...

І, вкрай ображений, я вийшов із свого ДП.-блоку й, повірте, сабози, мов горох, котилися по могому обличчі...

Весно!.. Золота, соняшна, місячна, трояндна, бузкова, тьмяна, лілейна, рахманна весно!.. В що обернено тебе, надхненнице поетів?!

П. С. Моє найбільше горе в ці весняні дні: навіть якщо б я опинився в Австралії, чи в іншій Венецуелі, навряд, чи спокуситься якийнебудь папуас, чи негр на мою дорогу жіночку. А я думав, що моє щастя таке близьке...

Юрас Юрці

ПАС ПОШИТО В ДУРНІ

Вдаряєм, наступаємо!
Сказав поет племінний,
Це так золотобумерангово,
Це так рррреволюційно!

Процес в Парижі буде наш
Тріумф пропагандивний!
Кравченко? Віктор? Ваш?
Ні, — наш: це друг наш колективний!

Статті гремлять, бурлять статті,
Кравченко — тільки з нами!
Кравченко — велитень! Глядіть:
— З Кравченком наступаєм!...

Це плоть від плоти наш земляк,
Ще й прізвище на — енко,
З Донбасу він, таки — східняк,
На пам'ять зна' Шевченка!

З тобою, Вікторе, у бій
Під прапором багряним!
Андрієвичу, друже мій,
Ти — серце полум'яне!

Ти син заводу, ти — герой
Прийдешніх драм могутніх,
З тобою, Вітя, брат ти мой,
Мандруєм у майбутнє!...

А Вітя слухає та їсть
І мовить не тривожно:
„— Давай, дружок сепаратіст,
Погаварім серйозно...”

Петлюрофцев я не терпел,
Хотя люблю Шевченку,
Я настоящий малоросс
С фамілією на -енко...

Но, родину я нікагда
Деліть вам не пазволю!
Ідіте к чорту, гаспада,
Я вамі недаволен”...

Цієї притчі глазд такий
Короткий і простенький,
Не все те срібло, що блестить,
Не кожний наш „Кравченко”,

Росте із -енка яничар
І ворог преобскурний,
А ти, земляче, помічай
І не пошійся в дурні.

Антей

НОВОСПЕЧЕНИЙ ПАРИЖАНИН

Недавний діпіст опинився в Парижі, а маючи заощаджені франки, запрагнув як слід погуляти. На жаль, він не знав французької мови й не бажаючи показати свою невідучість, ткнув пальцем у якийсь рядок карти страв.

— Подайте мені ось цього.
— Простіть, monsieur — ввічливо відповів кельнер, — це те, що саме тепер грає оркестр...

ЦЮПРИК І ЦЮПРИК

Цюприк не має гумору, Чуприк питає:

— Що тобі, Цюприку?

— Ах, не питай. Маю журбу:

— Яку журбу,

— Не маю черевиків. На чорному ринку трапляються мені черевики за п'ятдесят марок, але я не маю грошей.

— Не журися, Цюприку, якось воно буде!

— Та як буде?

— Ось так. Тут маєш сотку, іди купи собі черевики, а мені повернеш решту.

Цюприк пішов. За годину вертається з черевиками і віддає Чуприкові решту грошей. Чуприк каже:

— Видиш, Цюприку, я казав, що якось то буде! Тепер ти маєш черевики, я маю п'ятдесят марок, а паскар має фальшиву сотку!

Цюприк мав звичай приходити дуже пізно додому і, роздягаючися, з великим гуком скидає черевики на підлогу. Нервовий сусід, що мешкає внизу, просить його вважати і тихіше поводитися вночі.

Через кілька днів Цюприк вертається знову дуже пізно. Скидає з галасом один черевик, але не-

сіда і другий знімає дуже обережно та тихо ставить на підлогу. пів години влітає до нього розчений сусід:

— Ви, до чорта! Коли ви скинете вкінці і цей другий черевик? Я чекаю на це вже біля пів години!

Чуприк вертається опівночі гулянки додому. На коридорі же темно, а Чуприк дуже п'яний він ніяк не може попасти до сімнати. Вкінці хтось надходить

— Пробачте, гик..., — каже Чуприк, — ви мешкаєте, гик... там в цьому будинку, гик..?

— Так.

— То, гик... скажіть будь ласка, гик... де тут мешкає пан Чуприк...

— Та ж ви сам є пан Чуприк — пізнає Чуприка і сміється питаний.

— Та я вас, гик... до чорта, гик не питаю, хто я є, гик... але де гик... мешкаю! — сердиться Чуприк.

Чуприк має щастя в жінок, з цієї ж причини йому часом і пляється також і неприємні. Він ходить стурбований.

— Що таке? — питає Цюприк

— Не можу найти собі місця. Не знаю, як вийти з тої ситуації. — Що сталося?

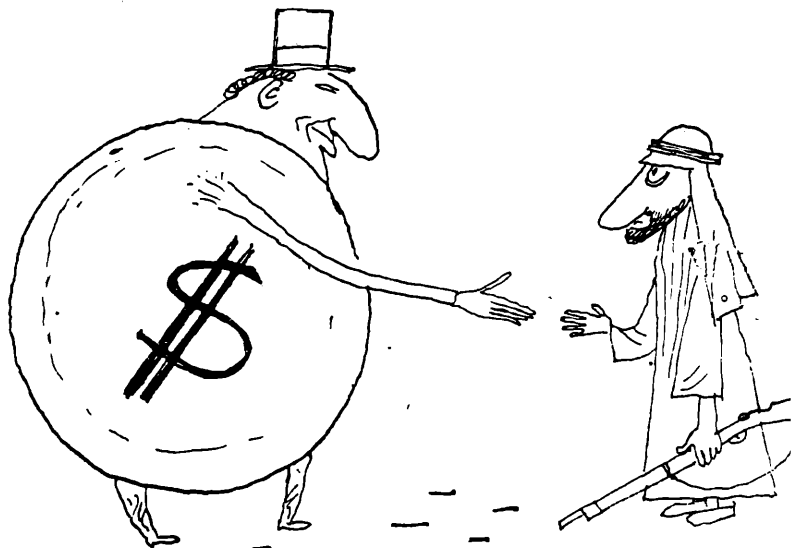
— Бач, написав мені хтось, коли я й далі забігатиму до й дружини, то він мене застрелив.

— Ну, то перестань там ходити і буде по всьому!

— Добре, добре, але... коли він не підписався!..

— Ти чув, Цюприку, що те найшли нові листи Коцюбинськ до Лесі Українки?

— Ах, так? Жахливо, як та птаха ходить! — обурюється Цюприк.

ПАЛЕСТИНСЬКЕ ПЕРЕМИР'Я

ДРАСТУЙТЕ ДОРОГИЙ ДЕДУШКА ЛИСЕ МИКИТО ВИЧУ!

В перших строках мого листа вписую я вас, Харлампій Тодосієвич Скоробрешенко, з села Гусаки Малі Кобеляцького району, що ми з дружиною Горпиною Нечипорівною живі й здорові, кабанця годуємо, самогон женемо, чого й вам бажаємо. Ви, так сказати, простіть мені за мій нечіткий почерк, бо я, між іншим, простий східняк і всяких таких викрутасів западної культури не знаю. Я, так сказати, просто з мосту, що в серці те й на язиці — як сама настояща щира українська душа. Ну, точно. Первим делом я обрашаюсь до вас, Лис-Микитовичу, з вопросом. Хотя я людина, так сказати, грамотна і в колгоспі, між іншим, навіть сікрітарем був, но я не понимаю аж ніяк: що це воно таке? Например лічиться, що ми українська політическа аміграція, так чого ж у нас, так сказати, досі нема політического центра, тобто уряду? Я знаю, громадяне, що в Союзі у нас був, так сказати, батько народів. А хто ж у нас батько? Може отой Багрянний, що то в „Вістях” свій партрет подавав? Не знаю, може писатель з нього нічого, моя жінка то „Тигролови” читала й вельми їй сподобалось, але куди ж йому на батька народів? Та у нього ж і фізіогномія не подходяща, хоч би на той партрет собі вуси почепив, було б лице значительніше. Ну, а інші партретів своїх не друкували, то й не знаю, чи подходяща в них, так сказати, на батька народа, фізіогномія. За те маємо, з позволенія вашого ЦПУЕ і Нацраду і всякі такі

штукенці. Це, дядюшка, не хворально. Розбирався я в цьому питанні і ршив, що тут ніхто інший, тільки жінки подкачали. Ну, точно. Оце читав я „Неділю” і там пише, що на того самого Вовчука його жінка-галичанка действує. А я вам скажу, що це всьо равно, чи галичанка, чи східнячка, один чорт. Кожна жінка, чи то з Галиції, чи з наших местов, відьма з Лисої гори та ще й хвоста має. Оп'ять таки читав я, що там якась Павликовська заправляла на тому Пленумі ЦПУЕ. Ну, а про Нацраду не говорю, там, видно, саме настоящее бабське засилля. Тепер як я того листа в „Неділі” прочитав, то для мене все ясно. Йй же Богу! Це все баби крутять і все діло псують. Де ви бачили, щоб між бабами була згода? Нікагда не буде, це я вам точно кажу. У них там свое: і горшки і ганчірки всякі й інша дрібнота. Вони не поділять нічого між собою, щоб за чуба не взятись. А найгірше, коли баби на мужиків действуют!

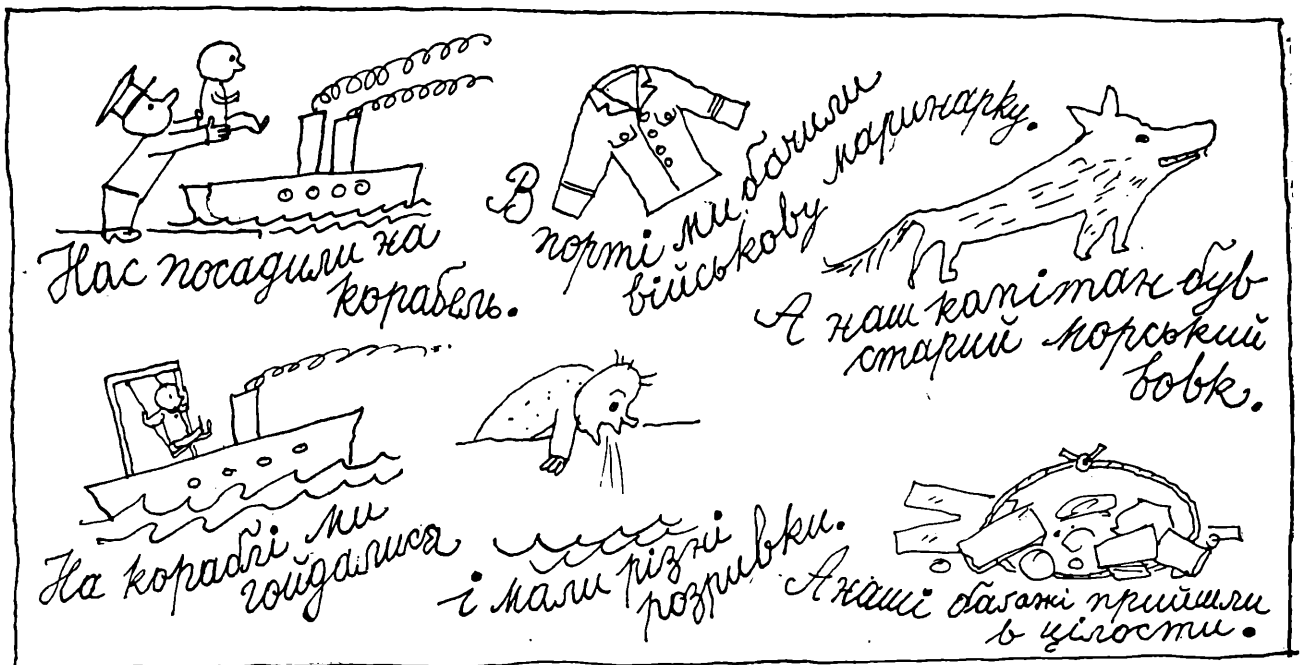
От например, я. Пока я був у жінки, так сказати, під черевиком, то ніякої не було у мене соціально-національної свідомості. Був я, так як той сарак Поплентач, ноль без палочки. Без усякого значення в сімействі. Гегемон у мене жінка і більш нічого. Тоді я й збунтувався: еге, кажу, годі тобі бабо, верховодить. Це я, кажу, політический напрямок і генеральну лінію повинен давати. Я — політический руководитель в сімействі. І, так сказати, ударним порядком звістив її з тієї должности, як от Сталін Молотова.

Так от вам моя порада, соборницька аміграції — усуньте це

вліяніє жінок на наші політически справи. Ну, точно. Кажу вам — це все вони між нами кашу заварюють. У нас, чоловіків, варить нічого. У нас все зварено. Я от такий, що й „Вісті” почитаю й партретом Багряного полюбуюсь, нехай йому там і „Трибуну” перегляну, хоч її до нашого табору не пускають. Я й зі самим паном редактором Гильницьким корешок і з Кононенко чарку вип'ю. Тут дело не в партіях і не в східняках та в галичанах. Тут дело в бабах. Це в Советах так було, що Ілліч казав: каждая кухарка може управлять державою. А дзуськи! Раз ти кухарка, то отій собі в кухні та вари борщ. Вони кажуть, що он в Аргентині пані Перон всім управляє. Ева Перон — може ще тая самая Ева, що то Адама спокусила! Але в нас, слава Богу, ще не Аргентина, а таки християнский світ і з цим треба считаться. То ж кажу вам, коли й далі будуть жінки коверзувать над вами, то нічого не вийде з нашої нацборотьби, громадяне. Не тратьте, як кажуть, сили... Нас тоді й беззубі Керенські з'їдять. А усунемо з нашого політического горизонту жінв'їдділ — все піде як по маслу. Зробіть так як я, громадяне — ізолюйте жінок геть. Блискуче відокремлення для них зробіть! Тоді не будуть на нас галичани „москалі й совети” казати, а ми галичанам не будем суперечить!

Ну, а поки суть та діло, бувайте здоровенькі й на все добре вам, дядюшка Лисе Микитовичу, досвідання!

Ваш щирый приятель
Харлампій Тодосієвич
Скоробрешенко

ЛІТЕРАТУРНІ СОРОКИ

Ігор Костецький, автор роману — ріки: «Там де початок чуда», здав до друку новий свій твір, автобіографічну повість п. н. «Там, де чуда взагалі не було».

Критик Ю. Шерех, теперішній голозу МУР-у, видає друком ґрунтовний огляд української літератури на еміграції п. н. «Замурована література».

Проф. В. Державин, залишивши писання т. зв. афоризмів та барокових оглядів української емігрантської літератури, перекладає поетів-початківців на німецьку мову, щоб познайомити німецьку читацьку публіку зі своїм знанням німецької мови.

В. Чапленко, колюмб т. зв. збогаченого реалізму, що його дехто називає «інтимним реалізмом», готує до друку великий критичний твір п. н. «Я і українська література».

Василь Барка, автор книги поезій «Білий світ», написав нову збірку поезій п. н. «Гіркий то світ».

Др. О. Грицай в інтерв'ю з кореспондентом поважного німецького журналу «Сімпл» заявив, що він зневірився в майбутнє української літератури, бо молоді українські автори, яких він закликав іти до джерел європейської культури, не читають нічого, за винятком творів І. Багряного і своїх власних.

Популярний серед рецензентів поет Яр Славутич зорганізував Бюро літературних порад і перекладів «Легка слава». Керівником Бюра став проф. В. Державин.

xx

ПОЛІТИЧНИЙ СЛОВНИК

Мирова конференція: Переговори між великодержавами, щоб вирішити, хто з приятелів має в майбутньому стати воюючим.

Дипломатичний дорадник: Людина, яка сидить за дипломатом, що сидить за конференційним столом.

Мундур: Одежа, яка вможливає відрізнити приятеля від ворога. Без мундуру ворог виглядав би, як нормальна людина.

Східня демократія: Найбільша кількість щастя для найбільшої кількості людей — хочуть вони цього, чи ні.

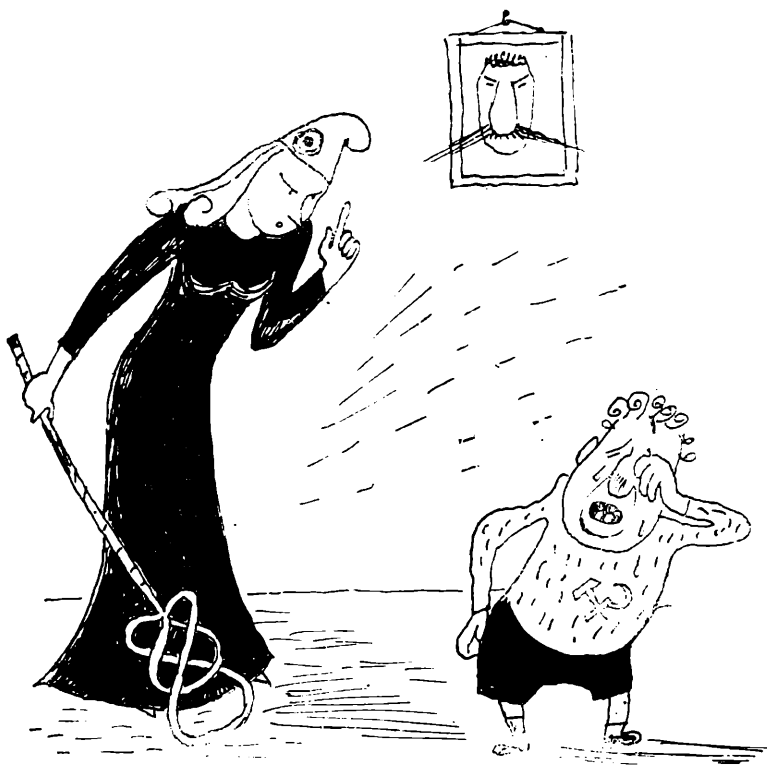
Західня демократія: Найбільша кількість щастя для найбільшої кількості людей — якщо це можливе.

ПРИЧИНА

Зустрічаються дві сусідки:

— Я чула, що ви, пані, вищурюєтесь на інше мешкання. Чи вам зле? Чей же живеє тут уже тре роки.

— Так, але уявіть собі, вчорай мій чоловік хотів викупатися і виявилось, що в нашому мешканні взагалі нема лазнички.

ТОРЕЗ: ЧЕКАЙ, ЧЕКАЙ, Я СКАЖУ
ТАТОВІ!...

Навіть коли на світі запанує повний мир і всі держави роззбряться, один меч залишиться завжди: меч Дамокля.

Після кожної нашої невдачі негайно шукаємо її причин і винуватців; дуже часто не можемо знайти, бо ми забули про себе.

Те, що маєш зрбити завтра, зро-

би нині а те, що маєш зробити нині, зроби завтра.

Не вдавайся в дискусію з зисо-оким, бо все одно він матиме відмінний погляд, ніж ти.

Ніколи не вертайся п'яний дуже пізно додому, бо тим робиш прикрість дружині; краще зачекай вже до ранку.

На пресовий фонд „Лиса Микити” склали в Німеччині мешканці таборів:

Кірхзеон	2.— Н. М.
Бухау-Торхверк,	10.50
Мюнхен-Ляйм	9.20
Корбах	17.50
Ділінген	5.40
Авгсбург	4.—
Фрайман — Функ Казарми	13.70

Всім нашим жертводавцям в Англії, Бельгії, Німеччині, Канаді, США, що в минулому році так масово склали свої датки на пресовий фонд „Лиса Микити” і через те уможливили В-ву після валютної реформи в Німеччині побороти фінансові труднощі та продовжати видання нашого журналу — за матеріальну і моральну піддержку, а всім збірщикам за проведення збірки щиро подякує складає

Видавництво

ПРИЧТА ПРО СІВАЧА